

om ogsaa det ærede Medlem finder sin Fornøjelse i at kalde mig Højremand.

Det ærede Medlem anker stadig over, at dette Ministerium ikke er kraftigt og haandfast nok overfor Landstinget. Det ærede Medlem gik endog saa vidt i sine Udtalelser forleden Aften overfor Ministeriet, at han sagde, at vi ikke tog Spørgsmaalet om Forfatningsændringen alvorligt. Det ærede Medlem føjede straks til, at det var et stærkt Ord — han havde altsaa en Følelse af, at det var for stærkt —, men det ærede Medlem har tidt Lyst til at bruge stærke Ord, saa eet stærkt Ord mere eller mindre skal jeg ikke lægge det ærede Medlem til Last. Men jeg skal sige til det ærede Medlem, at han har ingen Ret til at beskyldte dette Ministerium for, at det ikke tager Spørgsmaalet om Forfatningsændringen alvorligt. Det er virkelig Regeringens Ønske og Hensigt at gøre, hvad vi formaa, for at det Forslag, som nu ligger i Landstinget, kan blive vedtaget. Men vi maa dog erfare Landstingets Stilling til denne Sag. Naar Landstinget har taget sin Stilling, saa vi se, i hvilken Retning Landstingets Tanker gaa, er det jo muligt, at man kan tage Sagen paa en anden Maade, end vi oprindeligt have tænkt. Men jeg har den Opfattelse, at den Fremgangsmaade, vi have fulgt, er den solideste. Dette at indskrænke sig til først at udvide Folketingets Vælgerantal, at skabe et bredere, fastere, solidere Grundlag for Folketingets Sammensætning, er en Styrkelse af Folketinget i Fremtiden, det Skridt er ikke noget ringe Skridt. Og jeg spørger det ærede Medlem, om det er noget udemokratisk Forslag, vi fremsætte. Er det udemokratisk, at der foreslaas, at man vil aabne Adgang for Kvinder til politisk Stemmeret? Er det udemokratisk, at man vil aabne Adgang for Mænd og Kvinder, der ikke ere fyldte 30 Aar, til at tage Del i Folketingsvalg? Jeg ved ikke, at der i det Forslag, vi have forelagt, er noget, som er udemokratisk, thi var der det, kunde det ærede Medlem ikke have stemt for det i Fjor, anstændigvis. Og hvad nu angaar det at være mere haandfast overfor Landstinget, beklager jeg, at det ærede Medlem har givet et mindre godt Eksempel. Jeg fulgte det ærede Medlems Bevægelser, da han var Minister, med stor Opmærksomhed. Thi naar man har hørt de dundrende Taler, det ærede Medlem kunde holde om og imod Landstinget, maatte det være interessant at se, hvorledes det ærede Medlem vilde tage Sagen, naar han havde Medansvaret for

Regeringens Førelse, naar han optraadte i det høje Landsting. Det ærede Medlem beskylder ved offentlige Møder os for, at det er Højreløve, vi vedtage, at det er Landstinget, der dikterer os dem. Men hvordan gik det med de Love, som det ærede Medlem forhandlede med Landstinget om? Det ærede Medlem mødte jo her med Lovene i Landstingets Affattelse. Hvis jeg vilde have været lige saa ubehagelig mod det ærede Medlem, som han er imod mig, vilde jeg have kaldt ham Højremand. Men det nænnede jeg ikke, for jeg saa meget godt, at Villien til det gode havde han, men at Kraften til at udrette det havde han ikke, thi han kom tilbage fra Landstinget med sin Skattelov for København og sin Sparekasselov uden saa meget som at forsøge de konstitutionelle Midler, der stod til hans Raadighed, uden at prøve paa at faa Sagen drøftet i et Fællesudvalg. Han faldt af paa Halvvejen. Da han havde hørt Landstingets Mening, kom han ikke som den modige Mand, han giver sig ud for at være, men som den blødgjorte Mand, han var bleven ved at staa Ansigt til Ansigt med Landstinget. Og godmodige, som vi som Regel ere i Folketinget, fulgte vi det ærede Medlem og vedtog Lovene, skønt de ikke havde den Affattelse, som vi for vort Vedkommende kunde have ønsket, at de skulde have.

Det ærede Medlem kom saa ind paa sin Yndlingstanke at tale om Neutralitetsforsvar, og der udtalte han nogle Anskuelser, som jeg ikke deler, og som jeg neppe heller forstaar. Sagen er jo, at hele det Forsvarsvæsen, vi her i Landet have etableret, har kun et eneste Formaal, nemlig at være et Værn for vor Neutralitet. Regeringen har kun et eneste Formaal, at leve i god Forstaaelse med alle vore Naboer, at leve i Fred og Ro, saa længe det paa nogen Maade staar til os. Vi have ingen Alliancetanker og ingen Krigsnykker. Vi have kun et eneste Formaal for Øje: at dette Land maa være neutralt. Men for at Landet kan være det, maa vi have et Neutralitetsværn. Det vil det ærede Medlem ogsaa nok have. Men nu kommer Adskillelsen mellem det ærede Medlem og os: Det Neutralitetsværn, som det ærede Medlem vil have, maa ikke være „krigsmæssigt“. Men saa forstaar jeg ikke, hvorfor de Radikale i deres Forsvarsplan, der ganske vist var adskilligt billigere end den nu vedtagne, dog bibeholde alle Vaabenarter. De vilde have en Flaade og en Hær. Flaadens Skibe skulde udrustes